

γρόντες της Σαύρου τόν παρακολούθησαν με βλέμματα θαυμασμό και με τις θερμότερες ενχές...

Ο άνηθος ολοένα ήμοιγούσε. Σε μικρά διαλείμματα άνοιγόταν τα βραχιά τραγορίδια των μεθυσμένων κοιμοσάρον, που σιγά—σιγά άβιανούσαν σ' ένα δυνατώτερον φρόσμα το βορρά...

Και ένδο αυτό μεθολοπούον στα παρατιμένα σπία άνιπότοι, οι Στρατιώτι έτοιμάζονταν γρήγορα στη δυναμική ντάτια του Κάστρου. Τα τρία παλληκάρια, άρματαμένα στα γούα, με τρομπόνα, λαρομαζιά και πλατεία μαζαίρια, έτοιμάστηκαν νά βγούν...

Κατά τα μεσάνυχτα, ή βαρεία πύλη του Κάστρου άνοιχτηκε. — Πηγαίνετε τις Άνη νόχί μας, παιδιά μου!.. μοιραμοήσιτέ ό γέρον Παρόδοσος της Δημογοροσίτας. Θά σάς καρτερήσει εδώ, νά σας άνοήξουμε! Στο καλό!

Οι τρεις νέοι γλώστησαν έξω από το Κάστρο, ξηπλόητοι και γύθησαν, κατηφόρισαν σάν φαντασμοί στην πόλη...

Παιτούσαν έλαφρά, κ' έφτασαν σ' ένα στενοσόκιον, όταν έξαφνα, από στήριχμο, είδαν το παλιόνο ένός ίσορηίου σπιτιού φωτισμένο. Έσταθήσαν και άροναγαρήστησαν. Φωνές συγχωρημένες έφταναν σ' α' αυτά τους. Προχούρησαν λίγο και άνοιξαν τη λέξη «Κατερίνια...»

— Ά, εδώ μέσα είνε ό άρχηγός του! έποικροήσε ό Στατιάτης στους συντρόφους του. Έλάτε μαζί μου!.. Σιγά!... Στο νόχια!...

Λέν άπειχαν ούτε δέκα βήματα από το σπίτι, όταν είδαν νά προβάλλη από τη γωνία ένας ψηλός κοιμοσάρος, που έχρότανε τροκλίζοντας, προφανώς μεθυσμένος. Οι τρεις Έλληνες έπεσαν κάτω, σέ καρτέρι, κ' όταν ό κοιμοσάρος έπιστρέφισσε, ό Στατιάτης γύρησε καταπάνω του και του έμπηξε τή μαζαίρι στην πλάτη. Ο κοιμοσάρος έπεσε νεκρός, χωρίς νά βγάλη άρμα...

Τά τρία παλληκάρια διασκέλιαν το πτόμα και άλαφοσάτητα, σιχατά, έφτασαν έξω άπ' τή προάστια του σπιτιού. Η πόρτα—άπό την όποιαν είχε βγει ό σκοτωμένος— ήταν άνοιχτή. Έμπήσαν από προαύλιο, έπροχούρησαν προς το σπίτι, και από ένα παράθυρο, είδαν το έξήθε θέσιμα: Οι κοιμοσάροι, δώδεκα τόν ύλον, κάθησαν γύρω, σταυρωτά. Είχαν άποκάι, πάνω και κοιβεμπάζανε τσοπά, μερικά όμως ήταν τσόλια του κείθι και ροντάζιαν, πεσιμένι εδώ και κεί. Οι τρεις Έλληνες έτοιμασαν τή τρομπόνια τους και, σ' ένα παραγγέλια του Στατιάτη, μι άποθοροντία άφούστησε. Τά φάτα σβίστησαν άμέσως. Κατάρτες, κρηγίες άπάσιες, θόροβος άμοινογιές άντηρήσαν μέσα στο πιχτό σκοτάδι. Άλλοι από τούς πελατάς βεγγούσαν πληρωμένοι, άλλοι έτρεχαν προς τή πόρτα νά σωθούν φεύγοντες, άλλοι έμειναν επί τόπου νεκροί.

Οι τρεις Έλληνες πετάχτηκαν από όδρομο, έπιασαν τις γονιές και παραβολούσαν άτρώπητα, άποκασιτιστού... Οι πελατά, που χωραπάλοσαν σ' άλλο σπία, δέν ήξεραν τί συμβαίνει. Όσοι ήταν σέ κατάσσαι νά κινήθουν, έβγαναν άπό τή σπία κ' έφεγγαν στα πλοία τους. Από άπό τούς άρχηγούς τους είχαν σκοτωθεί και ό τρώτες, πανσόδητος, νομιόντας ότι είχε γίνει άπόσπας του έλληνικού στόλου στη Σαύρο, διετάζε νά λύσουν τή παλληκάρια και νά φέγουν γρήγορα...

Τό πρού, ό Στρατιώτι του Κάστρου είδαν νά μπαίνει σιγά—σιγά στο λιμάνι του νεσοφ, μοίρα του έλληνικού στόλου από δέκα καράβια! Έρχόταν με άλοφοσάκια τή πεινή, σηματοσπόλιστα, κ' έσεσαν πίσω τους ατζυμάτλια τή τρία πελατά κ' έστισια, που τή είχαν σπύλαβι στο όδρομο τους! Οι ήρωάτες τους έχαρητίσαν με ζητωκρηγίες, με ζωωνοκορησιές και παραβολισμούς χαράς. Στο γενικό κέκαιο θρόαβο, ό Στατιάτης Λούμπνας και οι δύο συντρόφοι του ήταν οι ήρωες της ημέρας και δέχτηκαν όλες τις τιμές, που δικαιούσε τους άξιζαν...

Ο Στατιάτης Λούμπνας πέθανε σέ ήλικία 82 έτων, φαρφορύλας, στη Σαύρο.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η θρούα ψυχή άμορφάινε το πρόσωπο. Το θρούο πρόσωπο δέν άμορφάινε την ψυχή.

Στην άρθημητιχή ένα κ' ένα κίνων δύο. Στόν έθωτα ένα κ' ένα κίνων ένα.

Η είνχηρία είνε σάφια που κιά. Όλοι τρέχουν πίσω της κ' όταν τη φτάσουν την κλωστούμε.

Ο έθρος ποτέ δέν πεδύναι από πένα, άλλό πολλές φορές πεδύναι από βαρνοτομάχισμα.

Όποιος έξευτελλίξε τή άδίκιας, βόισκει άνοκρησία ή στα δάκρυα ή στο σαρκασμό.

ΓΡΗΚ-ΝΙΚ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ο Άλιξέ, Μαυροσοδάτος από τού έτους 1856 έλάμβανε διά βασιλικού διατάγματος μηνιαία σίνταξι έν 1.200 δραχμών.

Ο Άλιξέ, Κοιμονοδοσος έγινε για πρώτη φορά έποικρογός των Οικονομικών στις 2 Ιουλίου 1856.

Ο παλιός άγονιστής Άποστολος Μαυρογένης, από τή Σάμο, άπεθώισε στάς Άθήνας το 1906 σέ ήλικία 114 χρόνων.

Ο ποιητής Άγγιλίλεις Παράσχος γεννήθηκε στο Ναύτιλο το 1838 και άπέθανε στάς Άθήνας, έξήνα περίου έτών.

Χώρις στην προστασία του Τροικούτη, ό Παράσχος διατέλεσε έπαρχος στη Θήρα και στη Σαλαμίνα, γρηματίστος του Προξενίου Όδροσοφ και τελευταία του ίπουρηγιου των Οικονομικών.

Ο Ρήγας Φεραιοσ συνελήφθη το Δεκέμβριο του 1797 στο «Βασιλικό Ξενοδοχείο» της Γεργύτης από δύο Αδστριακούσ άξιωματιχούς.

Ο πατέρας του Θανάση Λιάζου ήταν ένας άπλός χωροκός από τή Μοικονοίτια και όνομάζονταν Νίκος Γρομματικός.

Τό πρώτο Έλληνικό έκπαθεντικό συνέδριο συνεκορησθή στάς Άθήνας στις 31 Μαρτίου και έληξε στις 4 Απριλίου 1904.

Κατά την Ένανάστασι του 21 το έθνος μας διέδετε περίου 600 πλοία, 17,000 ναύτες και 6.000 τρηέβόλα.

Τά Έπτάημοα παρεχορηγήσαν στην Έλλάδα στις 21 Μαίου 1864, δινάμει της συνθήκης των Παρισίων.

Ο μέγας διδάσκαλος του Γένους, Γεώργιος Γεννάδιος, γεννήθηκε στη Σηλύθρια της Θρούσης το 1776 και πέθανε στάς Άθήνας το 1854 με τή βαθιό του γρηνασιάρχου και με τή παρσίμο του Σωτήρος.

Τά θέσιμα του δολοφορηθέντος πρώτου Κυβεροσίου της Έλλάδος, Ιω. Καποδίστρια, μεταφέρθησαν στην Πετρούπολι των Άπριλιο του 1832.

Τό πρώτο Έλληνικό άρχαολογικό συνέδριο έγινε στάς Άθήνας κατά τώ Μάρτιο του 1905.

Ο άείμηνητος βασιεύς μας Γεώργιος ήταν καλός σκοπετής, άριστος κολυμητής, θαυμάσιος χωράς και μοναδικός ίππεύς. Άγατοσέ πολύ τά... κρημύδια και του άρεσαν τά άστεία!...

Η ήρωική νήσος των Σπεσιών από της Έλληνικής Έπαναστάσεως, ήταν γνωστή από τή όνομα Τιλφόρος.

Η έδρα του Έλληνικού Βασιλείου μεταφέρθη από τώ Ναύτιλο στάς Άθήνας κατά την 1ην Δεκεμβρίου 1834.

Τό πρώτο Έλληνικό γρηνάσιο συνεστήθη στο Ναύτιλο από τού Όθωνος κατά τώ 1833.

Ο Όθων άπέλαβε τή διοίκησι του Έλληνικού κράτους στις 20 Μαίου 1835.

Τό Πανεπιστήμιο των Άθηνών άρχισε τις παραδόσεις τος στις 26 Απριλίου 1837 επί έποικρογής της Πάφειας του Πολυκροΐθη.

Στις δύο θυγατέρες του Μάρκου Μπότσαρη έχορηγήθησαν από τώ Κράτος το 1838 6 χιλιάδες δραχμές μετροητές και 500 στρομίματα γής.

Ο Σπεροδον Τροικούτης, κατά τή τελευταία του γρόνια, έλαμνε μηνιαία σίνταξι 475 δραχμών.

Ο μάοτης της έθνικής μας έλευθερίας Άθανάσιος Λιάζος, έφονεύθη από τόν Τούρκουον σέ ήλικία 33 έτών.

Ο ήρωικός τυροπολητής Κοκωνταντίνος Κανάρης, μετά την άπελευθέρωσι του έθνους μας, έλαβε τή βαθιό του άντιπλοιογού και διοριστηκε κυβερνήτης της χωριάτης «Μαζιμλιανός».

Ο ποιητής Άλιξάνδρος Σούτσος, ό όποιος ήταν άσπονδος έχθρός του Καποδίστρια, άπέθανε το 1863 στο νοσοκομείο της Σμύρης, πάμπατοςος.

Ο άδελφός του, ποιητής επίσης, Παναγιώτης Σούτσος, είχε κρηματίσει σήμθουλος και ηροσορος της Έπακρηατίας.

Διοκρητής της φοιτητικής ατμήαγος, ή όποία διακορήθηκε τόσο πολύ κατά την Κορητική Ένανάστασι του 1897, ήταν ό γενναίος λοζωχός τού πείχου Δμ. Κοκονούλαης.

Η περιόρημη διακοπή των καλλιτεχηματίου του Παρθενώνος από τού Άγγιλου λόδορο Έλγίνου, έγινε κατά τή έτη 1801 και 1802.

Ο ποιητής Άχιλ. Παράσχος έμνήθη με τόν άργυρό Σταυρό του Σωτήρος στις 7 Ιουλίου 1871.

Η ήμηφότερη χωρηφή του Όλύμπου είνε 2,985 μέτρον.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

